

וַיֹּאמֶר

וְכו' ד' א' וכו' דלפי' ראשון קטע דמתיבא ידע
די איזו הגדול מדבר לו בלבד ואש' ג' דכתבו
הם פרטי' לפי הראיה באמנע ק' דהא ק"ל אין מכבדין בדרכי'
אלא בפסחא הראוי' למנוחה ואש' פי' שהתח' כבדת פדק כמה
בהתח' ובכרכות חילקו דהיכא הוצאו לדרך ביחד מכבדין גם
בדרכין ומה שאין מכבדין היינו כשעצמו זה כזה והולכים
אח' כ' ביחד מ' מ' מנ' ל' לאברהם שהללו ונאחו ביחד ודלמא לא
היא לא פגעו זה בזה ולעולם אחי' שבאמנע אינו הגדול לא
אחרינא דהא אין מכבדין וג' מ' מ' סך ספקא הו' ל' לדר
סם כלם כיון דלכא' לכדוריו מי היה הגדול לכך פירש ד' א'
ולד' א' קטע שהפסוק מהפוך ואף על כן המביא דש' ראיה
מההיא דויילד נח התם הם שני ענינים נפרדים ובהא' ג'
ודאי אמרינן אין מוקדם ומאחר בתורה אבל הכא שם שם
ענין א' עובדא היכי הוה א' א' לומר שה' מהפוך וכן מובאר
בגמרא פ' ק' דעסחים דש' וכו' אמרינן אין מוקדם ומאחר
בתורה ה' בתרי עניני' אבל בחד' ענינא מה דמוקדם מוקדם
ומה דמאחר מאחר דאי לת' כ' ל' ופרט דילמא פרט וכלל
הוא ע' ט' : **וַיִּקְרָא** וכו' על ידי שליו וכו' כלו' דמ' קשיר
קרא ל' טוב האמר אברהם יוקח עז אחרים לפי שהיה לרחוץ
רגליהם ולא רצה לזלזל כ' כ' בכבודו ולכך נמי פרע נמי
הק' בה ע' שליו ולא מיייתי רש' קרא דפ' ב' ב' ב' ובהית
בגור דקדוש מ' מ' דמהם אין ראיה דאיכא למימר דמ' ה'
לא נמז' להם המים הק' בה בעצמו רק ע' מ' שהכה בגור
במטה לפי שהוצרך לזה להסיר עקשות פה ממה שהיו מלינים
על המטה שאינו מוכן אלא לפורענות כדפירש' התם על פ'
ומט' אחר הכית בו את האור וכולו אכל מהך דבפר' חקת
איכא ראיה גמורה דהתם לא היה צורך כלל אדרבא הוה
עדיף טפי סתין הק' בה בעצמו וכוה לא היה נחמד הקלקול
סנעש משה ע' ולכך מוכרח לומר שהוצרך להיות המים
ע' שליו בלתי מה שפעה אברהם ובהה' שכתבתי אזוי לזה
תרי קושיי שכת' הק' ע' ט' :

וַיִּרְאֵהוּ

וכולו אכל לויט וכו' הקט' המ' דלמא לעולם
לויט נמי היה מקשיר ומיהו לא נדמו לו כפרעניים
וגלע' ד' א' א' כתיב התם שאלמר להם לויט ולויט ורחנו
רגליכם ל' שהזכיר הכתוב שאלמר להם הרחיבה טפי
מהאכילה כסם סלא הזכיר האכילה כך לא הו' להזכיר ג' כ'
הרחיבה אלא הו' ל' ולויט והשכמתם וכו' אלא עכ' ל' דלויט
נמי נדמו לו כפרענים ואש' שגם הוא למד מאברהם לעקור
פ' א' ולכך אחר להם שזכ' כ' נריכים לרחוץ רגליהם להעביר
הע' ואלא מיהא לפי שלא היה מקשיר כ' כ' כמו אברהם לא
הצרכים לרחוץ מיד קודם כניסתם לבית שלא היה מקשיר
על הכנסת ע' כניסתו : **תָּרַת** העץ תחת האילן אש'
דרש' הכא כונס ברתו' מאי דאיתא בזה' שהל' לאברהם
אילן שבו היה מנסה לאורחים שאם היו נדיקי' ענפו האילן
עושים לל עליו ע' וטוהינו דק' א' מאי כתיב העץ דמ' שם
קידוע דמ' איתא לאו עץ אחד למוד הוה ליה ולהבי קאמר
דאש' :

דאש' דר' ל' האילן הידוע ולא חש לבאר לפי שהוא מרזי
התירה ולא רמזה אלא לייסב ה' א' הידיעה וכן נר' דל' כ' חידו
ידוע שטען הוא אילן ופס' בראשית כתיב נץ ולא פירש סס
רש' כלים : **וַיִּסְעֶרְךָ** וכו' א' ר' ח' לנכנס וכו' לא ידעתי
מי הכריחו לזה שהרי דבר ידוע דהיינו לנכנס היינו לנכנס
דלכך הוא מבעלי הכפל שפעמי' חסרי' למד ובה' הדגש בתקי'
האית הכפולה וכן מנינו כתוב א' אומר תוכן לבית ה'
וכתיב אחד אומר כי כל לבבות דורש ה' הרי הוה הוה ועל
ר' ל' שדרשו כן לא ק' דק' ל' כל היכא דאיכא למדרש
דרנינן אבל רש' לא ידעתי מי הכריחו להביא אנדה זו כ' ט'
שא' מן הכתובים שהביא בסמוך סעד לכך פת' לתא וכתיב
אכל בצלה של פלגש בגבעה ולא כתיב לבדך מה ידרוש רבנו
התם היתכן שלא היה לו יצ' הר' וטוב ראיתי להרב הנ"ח
שרנה לתלק דביחיד שייך לומר לב' אכל לא ברכים לפי שאין
דעותיהן שוות ע' ט' וגם זה אחר המחילה אין לו יחוד וקרא
דכתיבנא תוכן לבבות דיו מיובתיה ובש' מתעבתי פוד בדבר
כ' ל' לומר מעין דרבו כל הרב והיינו דביחיד שאין לו אלא לב
אחד סביר דבנין דשייך לומר דוקא לב וכל היכא דכתיב לב
הו' לדרשא והשתא קרא דסעד לכך וכו' א' וקרא דכתיבים
ולחם לבב אנוש וכו' י' ל' דאש' לדרשא והיינו דאיכא למידק
למה לא כתיב ולחם יסעד לבב אנוש כמו סעד לכך פת' לחם
ומ' הכא דכתיב להיפך אלא נראה במאי דאי' נפק' דכ' ג'
עד סלא אובל יט' לו ב' לבבות שני' ואש' נכבד ילכב
אחר האכל אין לו אלא לב אחד ר' אש' וכו' ולחם לבב אנוש
כלו' מה שהיה מחילה לבב שמורה הרובו עתה יסעד ונעשה
לב וכל זה ביחיד אבל ברכים שייך לומר בין לבית בין לבבות
דתריוויהו רבים מ' שם אכל הכא ודאי' דכיון דרבים הם
וכל אחד יט' לו לב כפני עצמו לא שייך לומר לבכם דהיינו סס
יהי' בבינו רבים והו' ל' לביתיכם כמו ולישירים בלכותם
וכ' תינוא דלא קאמר לבתיכם מ' שם שמורה על פירוד
הלבבות והוא רצה לומר שיטבו בזהבה ורצוה מ' הו' ל' ל'
לבכם דמורה קצת על הדבר וממילא הוה חשמו' נמי
האצוה מדלא קאמר לבתיכם אכל לבכם אין לו משמעות
כלל שהרי לבו של זה לאו היינו לבו של זה מ' ה' הוצרכו
לדרוש דקאמר הכי לרמוז שאין יצ' ר' במלואים ומ' ט' נמי
דרשו שימו לבכם לחילה שאין יצ' ר' שולט' לע' נמינו
למדן דשפיר אש' רש' לאתווי הק' דרשא מ' שם דמלת
לבכם אין לו הכנה ע' ד' שאלמרנו :

קָמַח

וכולי' לעמילין ואי הוה כתיב קמח וסולת הוה
חשמו' שציהם לדבר א' לעינות דהא ואו
מחבר' מ' ה' קמח וסולת להפיר' שוה לענין א' וזה לדבר
אחר : **בֵּן** בן וכו' אש' דהכרחו של רש' מדלא כתיב
בקיגור עגל טוב דהבי הוה מסמך בן בקר ומשמע שהיא
ר' והוה מקגר לו הו' ל' ר' ויט' כיון שכל ומדכתיב יט' ב'
בקמח מ' שם דמלתא באפי' ב' ה' היא שר' ל' ויבד אחר טיר
וי' ג' אש' שהוא מיותר דמדכתיב בן בקר סתם ולא כתיב